

כל מי שמצא לנחוח להספיד את המוסד הישראלי המקובל והפופולרי שהכניס בזמנו הן לתועפות לכל מיני אמרגנים, עיתונאים ואיש ציבור למיניהם — המוסד הקרוי "עבריראיונות" — אינו צריך לדאוג. עברייראיונות לא הלכו כלל לעולמם. הם חיים ומרגישים טוב מאוד בקולנוע זקן שבשיכון בבלי, תל-אביב.

המתכונת אומנם שונתה במיקצת. אל שמואל שי, אשר הגיע לשם ממלון שרתון, הצטרף גם אורי זוהר, המשתמש בכשרו נותני המגהנים כליצן, מנחה, ברוח, במאיר קולנוע ומראיין. האורחים המופיעים על הבימה ממשוכים להיות מכל הסוגים (בייחוד המין שאין לו סיכוי להביע דיעותיו ב"טלחוייה) אולם הנימה הרצינית צומצמת ל"מינימום, ואילו הדגש הושם במפורש על הבירור.

ומי שלוקח בחשבון את השממון הצחיח, המאפיין את חיי הבירור של תל-אביב ביום ששי בערב, אינו יכול לקבל מופע שכזה אלא בברכה.

כיתת יוריים. הדבר לבש צורה מקצרי עית לגמרי. שמואל שי ראיון, למשל, חבר כנסת, ואילו אורי זוהר הוכיח שוב כי להשתלט על קהל — גם זה מקצוע. כאשר גברת עצבנית אחת מן הקהל צעקה לעבר המראיין: "זהו אויב מיספר אחד של המדינה", בא אורי זוהר והציע לה שתביא כיתת

זוהר ושי להרוג את כולם!

יורים, אשר תוציא להורג מייד את האויב המסוכן. ועוד הציע לגברת הנכבדה להמשיך ולהסתל את שאר האויבים הפוטנציאליים שבאולם, וכך יישארו במקום רק מעטים — אבל טובים.

הרפייית המתח אירגן ש.ש. מישחק וזוגת מן הסוג שנהג להגיש ברדיו, שאינו מחטיא לעולם את המטרה — הקהל רעם בגלי צחוק. אורי זוהר עלה לו בשני סרטים קצ-רים, שהדגימו את מלוא ההומור המקא-ברי שלו, האחד "המורה להתעמלות" שהולך ומתמוטט תוך כדי הטפה לכוש-ג'רופני (כל התמליל וכל הכבוד לניסים אלונגי) השני "מלך היופי" המציג את אורי, הגשמים וכל שאר חברות זוהר-שא בוויזות הצילום ה"פחות מהמיאות שאפשר לתאר.

למה לא? לבסוף באו שלושת הגשמים והוכירו לכל שהם עדיין השלישייה המצחי-

אתה מעקם את האף — אבל זהו מה שמגיע לך!

ובכן, זהו זה. אם טרם ידוע לכם, ואם לא טיילתם ב"דיונוף ואיש עוד לא אמר לכם, אני שמחה לבשר לכל עם ישראל כי פסטיבל הזמר תש"ל-א היה הגרוע ביותר מכל הפסטיבלים שהיו עד עתה.

למען האמת, כך נאמר לי גם אשתקד, וגם בשנה שלפני כן, וכן הלאה, אבל מי יעז להמרות את פי הגאונים, הקובעים מ"דורש בכל שנה כי פסטיבל הזמר הוא קט-סטרופה לאומית?

כל הצרה היא שאותם גאונים שוכחים, כנראה, להאזין לרדיו במשך השנה. ואינם יודעים כי פסטיבל הזמר אינו שונה בהרבה מכל מיצעדי-הפיומונים, המטרסרים מדי שבוע על גלי האתר.

ואפילו כל הגאונים גאונים, וחכמים, ו"יודעים את התורה, אין כל ספק שעל אף עיקום אסם הערין, יפזמו — כמובן מתוך הסתייגות מוסרת — תוך שבועיים ימים אגדות על "הירח הזורח" וסיפורים על ימים "כאשר אהיה זקן".

ומי שבא בטענות אל רשות-השידור, מוטב ירחם על מארגני הפסטיבל. תארו לכם כי הם נאלצו לשמוע לא רק את שניים-עשר הנבחרים, אלא גם את כל שבע מאות (ו"אפילו יותר) המועמדים, שלא הגיעו לגמר! לזה קוראים עבודה שחורה.

אבל אם להסיק מסקנות מן הפסטיבל, הרי זה לאו דווקא בקשר לרמת השירים — שהיא בריוק הרמה המגיעה לאותם המת-לבים מפיומונים ישראלים בכלל. הלקחים טמונים דווקא בכיוון אחר.

למשל — ההצלחה בפסטיבל תלויה קצת והרבה בזמר. מי שלא האמין כך עד עכ"ש, נאלץ להודות בכך. לפי תקנון הפסטיבל רשאי כל מלחין לבקש מבצע מסוים לשירו, אולם כדי למנוע כפילות, עליו להציג גם כמה אסטריות אחרות, במידה ו"אותו מבצע נחשק ויחשוק דווקא בשיר אחר.

מה שקרה השנה הוא דבר שטוש מאוד: כמעט כל המלחינים ביקשו את אילנית. היא בחרה את המוצלח (לדעתה) מבין השירים שהוצעו לה. מאחר והיא, ללא ספק, הזמרת המקצועית, המלוטשת ובעלת ההופעה ה"נעימה ביותר, מבין כל המופיעים בפסטיבל, זכתה במקום הראשון. ואיש, כמעט, מבין המקורבים לעניין, לא הופתע.

ואם מדברים כבר על מנצחים בפסטיבל, הרי הרשימה אינה מצטמצמת רק באילנית, דן עמיהוד ושמרית אור (מתברי רק הירח).

קה ביותר בארץ, וטרם קמו להם יורשים. גאונים? לאו דווקא. אבל מתאים בהחלט ל"בילוי ערב בלתי-מחייב. מה עוד שיום ש"י בדרך כלל הוא גם בלתי-מחייב וגם פנוי. אלא ששאלה אחת עדיין נשארה: אם כבר מצליחים שני מקצוענים לרתק קהל — בצחוק, ולגרום לו לחשוב ברצינות — מדוע זה לא יאזרו אומץ ויקימו את אשר הבטיחו

ישנם עוד כמה שחגגו, מאחורי הקלעים, בצדק.

למשל: שלמה צה, הלא הוא אילן, אמנם הוא התגרש מאילנית, אבל הוא ממשיך ל"ספל בענייניה העסקיים, כאשר בזמנו הפנוי הוא מטפח זמר צעיר בשם — ששי קשת. כלומר, פרס ראשון ושני של הערב, הגיעו בעקפיין לשלמה צה.

שמחת נצחון אחרת: זאת של אלכס וייס, המעבד המבוקש ביותר של הערב — של"ש שה עיבודים, ביניהם גם המקום הראשון. סוף כל סוף, הכתרה למי שנחשב למעבד המוצלח, ובעל הדימיון התזמורתי הרב ב"יתר, בארץ.

ולבסוף: נצחון גוסף למי שכבר חידש נעוריו פעמים רבות מספור. בני אמדורסקי,

הקום טוב באמצע

מאת אלתרמן וסמבורסקי — שהוקרן על המסך של אפי נצר, והושר בהתלהבות רבה על-ידי כל הציבור.

מה מה לילה מליל דממה ביוזעאל —

נומה עמק ארץ תפארת אונו לך משמרת.

משחק מילים כל-כך פשוט, כל-כך אמיתי ובלתי לכופף את אותיות הא"ב המיסכנות, כפי שעושים זאת פייטנים וחרוזי-פירסומת. חבל רק שפשטות היא עיקרון שאבד עליו הכלח בעולמם של משוררים ושירים ב"שנת 71.

אל תקונו ואל תכבו. זה לא נורא כל-כך. עליכם רק ליכור שהפסטיבל משקף את ה-

אילנית (עם שלמה צה) היכן אלתרמן?

טעם שלכם, ולא להיפך. ומי שאינו סבור כך, יתבונן נא במיצעים בעוד חודש-חודש-שיים. אני מבטיחה לו הגיגית שלפחות הצי הפסטיבל ישכון שם לבטח — לפי בקשת הקהל.

חצי צמד הדודאים, שליש נשר-הירקון ו"השלושרים, מי שמזמר כבר כעשרים שנה על בימות הארץ, היה, למרות גילו, אחד הזמרים המבוקשים ביותר על-ידי מלחיני הפסטיבל, והיחיד שזכה להופיע פעמיים במשך הערב על הבימה.

השיר שהאיר ביותר את עיני (וזה היה דווקא בחושך, ובאותו חלק של התוכנית שלא הוקרן בטלחוייה) היה — שירי העמק

מוזן — קאבארט סאטירי אמיתי ?

חיברקים למי איכפת ?

למי שבאמת איכפת למה התפרקה שלי שית לא איכפת להם. הרי הצהרתו של מתי

(אליעזר בן-יהודה) כספי: "אני רוצה להתי רכז בהלחנה, ולעבור גם לעיבודים. הסיג נון שלי השתנה, ואינו מתאים יותר למסגרת של השלישייה." איך אמר השיר שלהם בפסטיבל הזמר: "יש לו ציפורים בראש, הן יפות, הן יפות." ●●● לצורך הצגת שירי החומש בעברית, הצמיחו כנפיים דובי גל (שהופיע בפר גינט ובנפוליאון). דני עמיהוד (רק הירח) וראובן שנער (מעיר הגברים). הם שלושת המלאכים החדשים. להצגה זו היה מעוף מיוחד במינו — לא רק שהאיר דיש עוברת לעברית, אלא גם בע' וחי' המתנגנות לפי קולות הרוב: שושנה דמארי, אריה אליאס ועדנה לב. ●●● חדש וטר: לפי הבטחה חדשה של תיאטרון אורות ה-

מוני הקטן

מנות הסלסטית הקיימת בארץ: עמי שב"ט, "אורי-נע"מטרים", בגלריה גורדון (אחרי ש"ייצג את ישראל בבניאלה בחוגייה, בקיץ האחרון, ובהרבה הצלחה), הפסל עשת (באר-תה גלריה), וציוריקה שמשי בגלריה בינט.

המרחף חציג באולם זוג של בית האשפת

הנאשט יוסב נרגש. עורך-הדין שלו נרעש. ע"ד: (אל העד שסייז): בתוכנית טל-חיויה נאמר שבתיאטרון המרתף הולך וצומח התיאטרון הטוב ביותר בארץ. האם אתה מסכים שחבל עליו מקום כזה? שפייזר: אמ — — —

השופט: העד לא יענה לשאלה זו. זר היא אחת השאלות המביכות ביותר שאפשר להציג לאיש-תרבות. זה כאילו לא שאלתם מה היה קורה אילו מיכאל אנג'לו לא היה גונב את השיש לאחד מהפסלים הנחרדים ביותר שעשה. זה נכון שאם לא היה גונב את ה"שיש, לא היתה האמנות זוכה בנכס יקר, אך רבותי, אני יושב פה רק לשם מטרה אחת: האם בזה שגנב את השיש שמך על החוק? לבדוק אם בוצעה עבירה או לא. למה אין למרתף רשיון? אולי הרשות שמעניקה רש"ינות לא אגבת התיאטרון, אלא באל"ט עורך-הדין מנסה את השאלה מחדש. שפייזר משיב שלא ראה את תוכנית-הטלחוייה, מודה שהמאזן התרבותי של המרתף חיובי.

המערכון שהעלה תיאטרון "המרתף", לפי בקשת המשטרה, בבוקר יום רא"ש שון, השבוע, באולם הקטן מס' 218, של בית-המשפט, הבטיח להיות המשך סיד-רת-המתח, המשטרה בעקבות המרתף. ברגע האחרון ממש, הוא הפך להיות קומדיה עם סוף המבטיח להיות טוב, אך ורק משום שכבוד השופט אורן ה"ליט לשנות את התמליל, ולהוכיח ש"למרות שדרוש רשיון כדי לנהל תיאט-רון, מוטב לשכנע את הטוענים שאמנות יקרה לליבם — גם לעשות משוה למענה. השופט אורן, שכבר הטיל בעבר את חתימו על אנשי "המרתף", שינה את ה"דיאלוג בעקבות הופעתו של מנעו ההגנה האלונגי, אליהו שפייזר, הממונה על אנשי תרבות עבירות תל-אביב. ואולי, הוא שחקן טוב שרצה להביך את ה"משותפים האחרים בהצגה: הנאשט, מוני יקים (אחד ממנהלי "המרתף"), ועו"ר-הדין שלו, ליאון פייזר.

המסך עולה. שפייזר עולה על הדוכן.